

millor dit encara, per aquells que excessivament ocupats en haver de pensar massa en si mateixos, no es recorden que *les forces d'igual sentit, se sumen en rendiment bo i aplegades* i, per tant, que l'esforç de cada individu de la col·lectivitat, ben endegat i sumat al dels altres companys, ens portaria més descansadament i de pressa allà on volguéssim anar. Parlo per a aquests i encara que molts dels qui em llegireu, no ho sigueu, continueu, lector company, per si creieu que pot ésser beneficiós recomanar que siguin llegides les meves plàtiques per altre company nostre que ho necessités.

* * *

Es un principi axiomàtic, indiscutible, que l'home és un ser que es distingeix per la seva sociabilitat; i, si no fos així, tindria d'ésser-ho, car, no podent per si sol abastar a satisfer totes les seves necessitats, les mateixes necessitats li obligarien.

Ho és també que la sociabilitat fa més perfecte l'home; puix que de la seva sociabilització li pervenen una tirallonga infinita de comoditats i benestar que afinen i sensibilitzen les seves facultats totes. Efectivament, ningú que pensi rectament preferiria viure en ple desert, o com un Robinson Crusoe, a viure en grans nuclis de població, tot el més grans possibles, ja que en aquests, per poc que hom busqui, es troba sempre aliment nutritiu abundant no sols per al cos, sinó demés per l'esperit.

Recordats aquests principis fonamentals d'ètica, què és una Societat? i, per tant, què ha d'ésser el Sindicat?

Societat pot definir-se:

"Un agrupament de persones que, sentint unes mateixes aspiracions i necessitats, tenint igual manera de viure o treballar, s'uneixin per a junts laborar seguint uns principis dictats per tota l'agrupació (i que els directores de l'agrupació han de procurar fer complir) per a la defensa i major increment dels seus interessos morals i materials."

Segons aquesta definició, ha d'haver-hi en tota Societat:

1. *Individus units i finalitats que els uneixin.*

En el nostre Sindicat els fins que ens uneixen són els del lema del Sindicat. Els individus units tots els metges que necessiten de la cooperació personal dels altres companys per assolir-los.

II. *Una autoritat que ha de dirigir els individus vers els fins que la Societat té per objecte i una autoritat que tingui els poders propis de tota autoritat.* No essent possible, com no ho és mai entre els homes, una conformitat espontània de tots els individus a cada moment i sobre tots i cada un dels mitjans per a assolir els fins de l'agrupació, hi ha d'haver qui s'imposi als individus; poder que té tres modalitats: *legislatiu*, que en el nostre Sindicat va per la forma seva democràtica en les Assemblees deliberants, ja que aquestes són les que dicten normes, acords, etcètera... *Executiu*, que és el que rau en la Directiva o Consell, l'obligació del qual és fer complir i vigilar que es compleixin o interpretar els dubtes que emergeixin del acords i normes de l'Assemblea, percebre tributs, administrar els béns, establir serveis, etc... *Judicial*, encarregat a les comissions especials de cada cas i a la mateixa Assemblea deliberant.

III. *Acords, normes o lleis*, que, establertes per l'autoritat sobirana de les Assemblees, han d'ésser exigides i sancionades en el seu compliment; acords o lleis que, essent dictades per la raó i consciència com a mitjans per a aconseguir el bé comú, no poden ésser burlades, car seria anar contra el bé comú que fou precisament el motiu o fi que va determinar l'agrupament.

IV. *Sancions o reparacions.* És evident que, si hi han uns acords, normes o lleis que s'han de complir en benefici de tots i s'han de fer complir per a evitar el conjunt de mals que porta aparellada la infracció de les dites lleis, cal que hi hagi reparació o sanció, és a dir, un càstic que és la sanció positiva i que ha d'existir precisament per a que amb la seva exemplaritat els bons associats vegin i toquin els beneficis de l'agrupació i els indolents o mals associats no puguin, perjudicant a altres de la col·lectivitat o la mateixa col·lectivitat, fer prevaler llurs egoïsmes sobre els interessos generals de l'agrupació. Per això l'autoritat té el que se'n diu poder o força moral i a la seva mà la *coacció de la llei*, tot el que porta involucrat la idea de

V. *Justícia o principi regulador de les relacions entre els associats*, donant a cadascú ço que li pertoca.

Medita, company lector, aquests conceptes que vàrem estudiar quan cursàvem el Batxillerat i, si ja fa anys que exerceixes, convindrà en que els metges hàviem i teníem necessitat d'agrupar-